

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 299/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. mája 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Andreou Tkáčovou, Advokátska kancelária, Magurská 3, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 6/2014 a jeho rozsudkom z 30. júla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. novembra 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práv (ďalej len

„dohovor“) a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 6/2014 a jeho rozsudkom z 30. júla 2014 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva:

„Súd prvého stupňa pri určovaní výšky príjmov u žalobcu vychádzal z potvrdenia zamestnávateľa [REDACTED] za obdobie od 1. 1.2013 do 31.8.2013, kde mal mať príjem 3.810,35 € mesačne netto a príjem za rovnaké obdobie u zamestnávateľa [REDACTED] bol vo výške 5.876,47 €, zamestnanecké akcie za rok 2012 v sume 95,20 € a podiel na zisku spoločnosti [REDACTED] za obdobie roku 2012 mal zodpovedať hodnote 5.000 € ročne (rozdelené na mesiace 416,67 € mesačne) vid' v odôvodnení rozsudku na strane 4 odsek 4. Celkovo tak priemerný mesačný príjem od oboch zamestnávateľov po zarátaní zamestnaneckých akcií a podielu na zisku v sume 416,67 € mesačne z ročných 5.000 € súd určil na 10.103,66 €.

Súd prvého stupňa spočítal príjmy za obdobie od 1.1.2013 do 31.8.2013 od oboch zamestnávateľov s príjmami zo zamestnaneckých akcií za rok 2012 a údajného príjmu 5.000 € ročne (416,67 € mesačne), tiež za rok 2012, čo považujeme za zaujaté a neúplné hodnotenie len niektorých dôkazov.

Na objasnenie príjmov sťažovateľa sme si vyžiadali od spoločnosti [REDACTED] ktorá vyhotovovala daňové priznania sťažovateľa potvrdenie o výške jeho peňažných príjmov za rok 2012, kde je uvedené, že jeho čistý ročný príjem je celkovo 106 700,26 €, po rozrátaní ročného príjmu sťažovateľa na jednotlivé mesiace vychádza jeho mesačný príjem za rok 2012 na sumu 8.891,68 €, a nie ako to uviedol súd prvého stupňa v sume 10.103,66 €. Z odôvodnenia rozsudku ako Okresného súdu Košice II tak aj Krajského súdu nie je jasné ako súd prvého stupňa dospel k uvedenej sume. Touto námietkou sa Krajský súd nezaoberal...

Sťažovateľ má zo sumy 8.891,68 € mesačné výdavky na tri hypotekárne úvery v celkovej sume 1.081 €, pričom jeden hypotekárny úver si zobral na účel majetkového vyrovnania s matkou žalovanej pri vyporiadaní BSM, náklady spojené s bývaním (plyn,

elektrina, voda, internet, odpad, poistenie nehnuteľnosti a daní z nehnuteľnosti) v sume 369,20 € mesačne, vyživovaciú povinnosť voči [REDAKOVANÉ] okrem bežných výdajov v sume 80 € (školné 20 €, jedáleň 25 €, futbal 20 €, hra na trúbku 15 €, náklady na dopravu autobusom v sume 15 € mesačne), vyživovaciú povinnosť voči [REDAKOVANÉ] kde má okrem bežných výdajov aj výdavky na školné a jedáleň v sume 47 € a v drogériu v sume 100 €. Poplatky za telefón spolu za celú rodinu predstavujú sumu 60 €. Žalobca uhrádza bankové poplatky vo výške 25 € mesačne, poistenie dvoch motorových vozidiel (2x povinné zmluvné poistenie, 1x havarijné poistenie) v sume 95 € mesačne.

Okrem toho má žalobca vyživovaciú povinnosť voči deťom z predchádzajúceho manželstva, u žalovanej v sume 598 € mesačne a tvorba úspor v sume 165,97 € mesačne a u [REDAKOVANÉ] v sume 266 € a tvorba úspor v sume 165,97 € mesačne...

Máme za to, že navrhovateľka neunesla dôkazné bremeno ohľadne svojich tvrdení, že sa zmenili u nej pomery a má zvýšené výdavky, na čo súd neprihliadal.“

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], trvale bytom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn. 8 Co/6/2014 zo dňa 30. júla 2014 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn. 8 Co/6/2014 zo dňa 30. júla 2014 zrušuje v časti, ktorou bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Košice II pod sp. zn. 18 C 29/2013 týkajúci sa povinnosti prispievať na výživu [REDAKOVANÉ] za obdobie od 1.9.2013 do 31.8.2013 sumou vo výške 500 € mesačne a za obdobie od 1.9.2013 do budúca sumou vo výške 600 € mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci v prospech žalovanej vopred, povinnosť na úhradu príspevku na tvorbu úspor vo výške 165,97 € ostáva nezmenená, v časti ktorou bol návrh sťažovateľa na zníženie vyživovacej povinnosti voči žalovanej zamietnutí a v časti povinnosti sťažovateľa nahradiť žalovanej trovy konania

vo výške 1.889,82 €, a v rozsahu zrušenia vec vracia na ďalšie konanie Krajskému súdu v Košiciach.

3. Základné právo [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], trvale bytom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky s podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní pod sp. zn. 8 Co/6/2014 z 30. júla 2014 porušené bolo.

4. Krajský súd v Košiciach je povinný [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], trvale bytom [REDAKOVANÉ] uhradiť trovy právneho zastúpenia v sume 284,08 € na účet jej právnej zástupkyne, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak

tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/08, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 dohovoru a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu postupom krajského súdu a jeho rozsudkom.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02) do obsahu základného práva na súdnu ochranu, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie patrí aj

právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá má základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Ústavný súd aj na tomto mieste pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (m. m. I. ÚS 241/07). Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú. Článok 6 ods. 1 dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku z 21. 1. 1999).

Európsky súd pre ľudské práva v inom rozhodnutí tiež zaujal stanovisko, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (rozsudok ESĽP vo veci Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, Annuaire, č. 303-B).

Predmetom sťažnosti je sťažovateľova námietka, že k porušeniu jeho označených základných práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu došlo postupom krajského súdu [v spojení s postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 29/2013] a jeho rozsudkom, ktorým potvrdil prvostupňový rozsudok, pričom nezohľadnil ním predloženú argumentáciu o jeho schopnostiach a možnostiach poskytnúť dieťaťu určené výživné a neodstránil nesprávnosti pri zisťovaní jeho príjmu v roku 2012 okresným súdom. Sťažovateľ ďalej namieta skutočnosť, že „... v danom prípade neboli splnené podmienky pre priznanie zvýšenia výživného, ako žiadala navrhovateľka...“.

V nadväznosti na túto skutočnosť ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

V súvislosti so sťažnostnou argumentáciou sťažovateľa ústavný súd upriamuje pozornosť na podstatnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, v ktorej sa okrem iného uvádza: „*Odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa dôsledne posúdil pomery účastníkov v čase predchádzajúcej úpravy výživného s pomermi existujúcimi v čase terajšieho rozhodovania a dospel k totožnému záveru ako súd prvého stupňa, že zvýšenie príjmu navrhovateľa o 3.046,82 Eur mesačne zo 6.640 Eur, ktorý dosahoval v čase*

predchádzajúcej úpravy výživného na 9.686,82 Eur mesačne, ktorý preukázateľne dosahoval v roku 2013 podľa potvrdení od zamestnávateľov, bolo dostatočné na zvýšenie jeho vyživovacej povinnosti voči odporkyni o 102 Eur mesačne od podania návrhu (28.3.2013) do 31.8.2013, kedy navštevovala strednú školu a o 202 Eur mesačne od 1.9.2013 do budúca, odkedy začala navštevovať vysokú školu. Na tomto závere nič nemení ani daňové priznanie navrhovateľa za rok 2012, podľa ktorého dosahoval v tomto roku príjem 8.891,68 Eur mesačne, pretože výživné mu bolo zvyšované až z príjmu, ktorý dosahoval v roku 2013.

Okrem toho, výsledky daňového priznania v porovnaní s potvrdeniami zamestnávateľov o jeho príjmoch v roku 2013 (a to ešte bez zohľadnenia jeho príjmu zo zisku zo zamestnaneckých akcií) len potvrdzujú, že príjem navrhovateľa každým rokom stúpa a neklesá o 600 Eur mesačne tak, ako sa snažil presvedčiť súdy v návrhu na zníženie výživného. Vznik ďalšej vyživovacej povinnosti voči [REDAKOVANÉ], eventuálne zvýšenie výživného voči [REDAKOVANÉ], aj nárast odôvodnených výdavkov rodiny navrhovateľa, už bol zohľadnený pri rozhodnutí, nakoľko výrazný nárast príjmu navrhovateľa by za iných okolností opodstatňoval zvýšenie výživného v odporkyňou požadovanom rozsahu. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom navrhovateľa, že výživné v rozsahu 300 Eur mesačne, resp. v pôvodne určenom rozsahu 398 Eur mesačne je dostatočné na uspokojovanie zvýšených potrieb odporkyne, pretože dieťa má podľa § 62 ods. 2 právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov a ak im tá dovoľuje uspokojovať si potreby v omnoho vyššom rozsahu ako v čase predchádzajúcej úpravy výživného (až 3.680,20 Eur mesačne), z toho napríklad len 400 Eur na prevádzku osobných motorových vozidiel, také isté právo má aj dieťa, ktoré nie je schopné samo sa živiť. Okrem toho, je potrebné, aby si navrhovateľ uvedomil, že tak, ako stúpali výdavky jeho rodiny, stúpali aj výdavky odporkyne a to najmä v súvislosti s tým, že v čase poslednej úpravy výživného navštevovala len základnú školu, kým v čase podania návrhu navštevovala už strednú školu a od 1.9.2013 vysokú školu, s čím sú jednoznačne spojené zvýšené výdavky nielen na školské potreby, ale na mimoškolské aktivity, oblečenie, obuv, stravu a pod.. Odvolací súd je toho presvedčenia, že navrhovateľovi ostane z jeho príjmu 9.686,82 Eur mesačne aj po zaplatení zvýšeného výživného v rozsahu 500 Eur mesačne, resp. 600 Eur mesačne od 1.9.2013 dostatok finančných prostriedkov

na uspokojovanie aj nadštandardných potrieb celej svojej rodiny a pokiaľ navrhovateľ tvrdí opak, odvolací súd dodáva, že je povinný usmerniť si svoje výdavky tak, aby neohrozoval plnenie vyživovacej povinnosti, ktorá má podľa § 62 ods. 5 Zák. o rodine prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pretože súd prvého stupňa správne rozhodol aj o dlžnom výživnom a vysoké výdavky navrhovateľa zohľadnil pri určovaní jeho splatnosti, odvolací súd potvrdil rozsudok v napadnutých výrokoch o zamietnutí návrhu na zníženie výživného, o výživnom a o dlhu na výživnom podľa § 219 ods. 1 O. s. p. a podľa odseku dva tohto zákonného ustanovenia sa obmedzil na skonštatovanie správnosti ich dôvodov, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje.“

Sťažovateľ svojou sťažnosťou v podstate požaduje revíziu rozsudku krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku o zamietnutí návrhu na zníženie výživného, o zvýšení výživného, vo výroku o dlžnom výživnom a o trovách konania. V sťažnosti uplatňuje rovnaké námietky ako tie, ktoré uviedol aj v samotnom odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa. Ústavný súd sa presvedčil, že krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol a náležite ozrejmil dôvody, pre ktoré rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, a preto po preskúmaní sťažnosťou napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, konštatuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu jasne a zrozumiteľne podáva výklad použitého právneho predpisu a vyplývajú z neho dôvody, pre ktoré rozhodol tak, že potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom výroku o zamietnutí návrhu na zníženie výživného, o zvýšení výživného, vo výroku o dlžnom výživnom a o trovách konania.

Z obsahu napadnutého rozsudku krajského súdu možno vyvodiť, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré sú v nevyhnutnej miere v potrebnom rozsahu odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Ústavný súd konštatuje, že závery obsiahnuté v rozsudku krajského súdu nemožno kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné vo vzťahu k sťažovateľom označeným právam podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu, a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením označených práv, postupom a rozsudkom krajského súdu.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej obsiahnutými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2015